

OKAY TIRYAKIOĞLU

İS- KEN- DER

DÜNYAYI DEĞİŞTİREN
HÜKÜMDAR

I

*“Sana ne söyleyebilirim ki saygıdeğer kişi?
Aramaktan bulma fırsatını bir türlü
yakalayamayacağımı mı?”*

Hermann Hesse, *Siddhartha*

Chaeronea Muharebesi – Boeotia

MÖ 338

Uyandığında bataklığın kıyısındaki kamp ateşinin sönmeye yüz tuttuğunu fark etti. Keşif birliğinin geri kalanı, ileri karakol devriyesinde olduğundan yaşlı ormanı kuşatan bataklıkta ki çevre emniyeti zayıftı. Müfrezenin tecrübeli savaşçıları kolay kolay faka basmazlardı gerçi. Bunlar, tedbirli, sert ve kıyıcı adamlardı. Huş ve söğüt ağaçlarının hışırtısına karışan dingin, huzurlu bir fisiltı ona uykuya devam etmesini söylüyordu. Rahatlar gibi oldu. Hoş kokulu, ılık bir suya gömülürcesine bedeni yumuşadı.

Ama onu uyandıran müphem bir şey anımsıyordu. Bir ses, uğultu ya da tenini ürperten belli belirsiz bir temas. Etrafı kolaçan etmek zorundaydı. Fakat öyle yorgundu ki gözkapakları demir ağırlıklar konulmuş terazi kefeleri gibi yavaş yavaş çöktü yeniden. Göz küreleriyle zihni arasındaki hudutsuz boşlukta peyda olan bulanık hayaller başını döndürdü.

“Bir sonbahar gecesi bataklıktan gelenim ben, kaslarım çelik ve ateşten,” diye düşündü. “Ne var ki çocukluğum kadar kayıp bir geleceğin görkemi yoğuruyor beni. Bu iki bilinmez inşaa ettiği karanlık bir mahlukum!.. Bu yüzden bataklıktayken kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum. Çamurdan özüm, sıradan insanlar için bunaltıcı ve kötü kokulu şu haşarat dolu yerde ancak huzur buluyor.”

Üzerinde yattığı postun birden sarsıldığını hissetti. Bedeni kaskatı kesildi. Onu uyandıran, tökezlemeyi andıran bu tuhaf, tekinsiz histi işte. Önce kulağına, hemen ardından yanağına soğuk, ıslak ve yumuşak bir şey dokundu. Az ötesinden köpeksi soluma sesleri ve hafif inilti geliyordu. Gözlerini hafifçe araladı ama bir şey göremedi.

Post yine sarsıldı, ateşten uzağı sürüklendiğini sezdi. Zemindeki irili ufaklı taşların kımıltısını omuzlarında ve sırtında duymuştu. Ne var ki uykunun onu çekmeye çalıştığı o mavimsi derinliğin üzerinde hâlâ boşlukta gibiydi. İnanamıyordu buna. Ah uyku, ah o yorgun denizin dalgaları... Ama zihni nihayet aydınlanıyordu. Kılıcına uzanması ve onu battaniyenin altından çıkarması gücünü kuşkusuz. Hançerinin kabzasını kavrayarak bekledi. Sakin kalmak isteyen adaleleri, sıra dışı bir yorgunlukla isyan ediyordu.

Çok yakınında bir hırlama...

Ürkek, kuru, keçe gibi bir dilin alnına teması...

Çamur ve kan kokulu sıcak bir soluk...

“Bataklık ormanının kara kurtları,” diye düşündü. “Beni kampa atan uzağı, balçığın içine çekmeye çalışıyorlar çünkü ateşe en uzak yatan bendim.”

Bağırarak hayvanları korkutup kaçırması mümkündü ancak sessizliği bu şekilde bozarsa müfreze komutanından ceza alması da kaçınılmaz olacaktı. Talimatlar açıldı! Ölürdün ama yine de emirlere aykırı davranamazdın. “Ya kamp ateşi?” diye düşündü. “Sessizlik şartsa, ateş yakmak da aynı ölçüde tehlikeli değil miydi?”

“Ahmak,” diye fısıldadı yitik geçmişinden bir gölge. “Hatırla! Düşmanı korkutmak için yakılan donanma ateşi bu!”

Tam uyanıp uyanamadığından kuşkulandı yine. Gözlerini tamamen açtı. Ağaçların gece rüzgârıyla ürperen üst dallarının ötesindeki yıldızları gördü. Sonbahar gecesi soğuk, mavimsi alev şeritleriyle yanıyordu sanki. “Yıldızların okyanusu... Ya da kadim Truva surlarının göklere nakşolmuş pırlıtısı bu,” diye düşündü.

Hançerini çekmeden bir an daha bekledi. Bataklık ve civarında yaşayan kara kurtlar, insan avına alışkın, dolayısıyla kolay kolay ürkmeyen hayvanlardı. Yaşadıkları mevki itibarıyla, dağ ve sahradaki türdeşlerinden küçük ama çok daha inatçı ve korkusuzdular. Buralara İran ve Anatolia platoları üzerinden geliyorlardı. Şimdi görüş açısına birinin sivri kulakları ve ışıltılı gözleri girmişti. Sonra bir diğeri daha... İkiisiyle de göz göze gelince hayvanlar durakladılar.

Mutlak bir sürat ve kararlılıkla harekete geçemezse saldırıya uğrayacağı açıktı. Altındaki post yine ama bu defa kesin bir cüretle çekildi. Tedirgin sivri dişler, arkasından saçlarını ve kafa derisini hafifçe didikledi. Daha fazla bekleyemezdi. Battaniyeyi hayvanlara doğru savurarak yerinden fırladı. Hançerini en yakındaki hayvanlardan birine doğru savurdu ama ıskaladı. Buna için için memnun oldu. Hayvanlara zarar vermekten hoşlanmazdı.

“Haydi!” diye fısıldadı. “Gelin! Yüreğiniz varsa gelin canavarlar!”

Gerilmiş dudaklarının arasından, salyalı dişleri buhurlu incileri gibi pırıldayan kurtlar birkaç metre uzaklaştılar. Kabarmış tüyleri, kalın boyunlarını daha da ürkütücü gösteriyordu. Sürü lideri olan irice hayvan, gözlerindeki vahşeti sakınmadan hırlıyor, güvenli bir mesafede dikiliyor, kısa homurtularla küçük grubunun geri kalanını saldırı mesafesinde tutuyordu. Kurtların baskın taktikleri, dünyanın kendisi kadar eskiydi kuşkusuz.

Hançerini sol eline alarak kılıcını çekti Teselyalı Prospero ya da gerçek ismiyle Baktriyalı Andra.

*

Omzunun üzerinden çoktan uyanmış olmaları gereken silah arkadaşlarına bakındı. İleri karakol devriyesi yüzünden ancak küçük bir

manga asker kalmışlardı. Onlardan ikisi de nöbette olmalıydı ama görünürde yoktular. Ya ateşin etrafında kımtılsız halde yatan dört arkadaşı?

Hareketsiz bedenleri, bataklığın düşsel ürkütücülüğünü daha da olağanüstü hale getiriyordu. Atina-Tebai müttefik ordusuna karşı, orta Yunanistan'ın Boeotia bölgesine cebri yürüyüşle intikal etmişlerdi. Eylül ayına rağmen hâlâ çok sıcak olan havada yürümek, onları tüketmişti. Ancak her ne olursa olsun, düşmanın onlara bu kadar sessizce yaklaşabilmesi mümkün değildi.

Ansızın, "Sessiz ol çocuk," dedi, Pers dili konuşan biri.

Hedef küçülterek bastığı yumuşak toprağı topuklarıyla derinleştirdi. Bunu yaptığının farkında bile değildi. Persepolis ve Pellâdaki askerî eğitimlerinde aldığı ortak derslerden biriydi bu. Bir piyade, taşıdığı muazzam muharebe ağırlıkları yüzünden, çarpışma esnasında öncelikle omurgasını dik ve dengeli tutmak için zemini uygun hale getirir, böylece safında daha yüksek bir direnç gösterebilirdi.

"Hişş..." dedi aynı ses ve Farsça devam etti, "Heyecanlanma delikanlı, kim olduğunu biliyorum!"

Prospero, süratle dört bir yana bakındı. Başkaları da varsa eğer hazır olmalıydı. Çok geçmeden karanlığı gözbebeklerinden sıyrınan bronz Makedon zırhının ışıltılarını gördü. Sonra çalılıkların arasından orta boylu ama etine dolgun ve ürkütücü bir subay belirdi. İki yana salınarak yaklaştı.

Merkez muhafız kıtası albaylarından (İlarh) biriydi bu. Bu birlikler seferde ve hazarda at üzerinde o kadar çok vakit geçirirlerdi ki, o yıllarda henüz üzengi, nal, gem ve işlevsel eyer kullanımı batı dünyasında bilinmediğinden, basit bir battaniye üzerine deri kapitone sarılıp bağlanan atların sırtında tutunabilmeleri de hayli zor olurdu. Bu ilkel eyer türü üzerinde haddinden fazla zorlanan Batılı süvarilerin bedenleri, belirli bir yaştan sonra yürürken iki yana yalpalamaya başlıyordu.

Basit bir ip dizginle tek cihetten idare edilebilen hayvanlar, daha çok beden hareketleriyle manevraya zorlanırdı. Bu da bilhassa muharebelerde, iki eli de silah ve kalkanla meşgul bir binicinin sürekli fazladan güç harcaması anlamına geliyordu. İşte bu sebepten Batılı süva-

riler paytak yürüyüşleri ve hafifçe dışa bükülmüş kalın uyluklarından derhal anlaşılırdı. Bu subayın da bel kısmındaki adaleler fazlaca gelişmiş, vücudu yandan ince ama karşıdan tuhaf şekilde kalın görünür olmuştı. Türklerin tarih sahnesinde belireceği güne kadar at kullanımında mühim olan koşum takımı unsurları Batı'da bilinmedi.

Albay, kısa kılıcını sallayarak kurtların üzerine korkusuzca yürüdü. Prospero, onun pos bıyıkları ve kalın kaşlarının öfkeyle titreştiklerini görebiliyordu. Adamın zırhlı, geniş sırtının omuz açıklıklarındaki adaleler lif lif kabarmıştı. Ölgün gece ışıkları, bedeninin muazzam gücünü açıkça ortaya çıkarıyordu.

Kurtlar, bu tekinsiz hareketlilikten endişelenerek uludular. Peşi sıra arkalarını döndükleri gibi, az ötedeki bataklığı örten geceye karıştılar.

Prospero, Farsça karşılık verdi: “Kimsin? Neler oluyor böyle?”

“Sadece gerçekte senin kim olduğunu bilen biri! Endişelenmene gerek yok!”

Genç adam, savunmasını aniden yıkan bu sözlü manevra karşısında iradesini korumaya çalıştı. Büyük bir hata yapmış, yabancıya Pers diliyle karşılık vermişti.

“Andra!” dedi Albay. “Pers Ahameniş İmparatorluğu'nun namlı casuslarından Baktriyalı Azer Behram Andra'sın sen! Boş yere inkâra kalkışma!”

Makedonca, “Prospero benim adım,” demeye çalıştı genç adam. Ardından seçkin Atina Yunancasına geçti: “Merkez falanks kolordusu avcı sarissaphor mızraklı bölük komutanlarından Teselyalı Prospero Leander!”

Ancak zemini gevşemiş bu yalan, damağında buruk bir tat bıraktı. Andra, bu tuzağa kolayca düştüğüne inanamıyor, tüm suçu içinde bulunduğu olağanüstü koşullara atabilmek istiyordu. Ne var ki, Makedonlar arasındaki ilk casusluk görevi değildi bu. Yirmi beş yaşındaydı ve işindeki ustalığı sayesinde daha şimdiden ülkesinde hatırı sayılır bir güç ve zenginliğe kavuşmuştu. Oysa mühim bir hata her şeyi yıkıvermişti. Utançla puslu zihninin kuytularını yokladı. Her şey geçmişti kadar bulutlu ve belirsizdi hâlâ.

“Dahası da var,” dedi Albay. “Somatophylakia Kraliyet Askerî Okulu’nun en iyi öğretmenlerinden ve İskender’in sayısını yediden ona yükselttiği ‘yoldaş birliği’ askerlerindensin!”

Prospero ya da Andra, gözlerinde bozguna uğramış bir ifadeyle sessizce dikiliyordu. Kırklı yaşlarındaki subay, kuşandığı zırhlar kadar soğuk ve sert bakışlarla onu süzüyordu. “Hakkında işittiklerim doğru mu Andra? Tam da tarif edildiği gibisin. İri yarı bir gençsin. Hakiki bir Norman muharibini andırıyorsun. Açık renk tenin, mavi gözlerin, geniş omuzların, damar damar kaslı bedeninin ve kumral saçlarının altındaki geniş alnın, mükemmel gücünün ve zekânın alametleri. Kalın yapılı ve tıknaz Perslere benzemiyorsun.”

“Hakkımda ne işittiğini bilmiyorum,” dedi Andra. “Ben bile kendim hakkında hiçbir şeyden emin değilim. Bizi sen mi avladın böyle? Nasıl olur? Kimse bize böyle sessizce yaklaşamaz. Hem sen bir Makedon değil misin? Farsça’yı nasıl böyle eksiksiz hem de Babil ağzıyla konuşabiliyorsun?”

Adam, tüm bunları işitmemiş gibi devam etti: “Şu anda Persler için mi çalışıyorsun yoksa Makedonlara karşı utanmazca Perslerle iş birliği yapan Yunanlılar adına mı?”

“Ne fark eder? Kimsin sen? Anlatmaya başlasan iyi edersin, sabrım tükenmek üzere ihtiyar!”

Diğeri anlayışlı bir tavırla konuştu. “Seni ele vermeyeceğim merak etme. İsmim Pellallı Andreas Nicodemo. Başkent garnizonunun mühim harekât subaylarındamım, aynı zamanda da muhafız kıtalarında albayım. Ya da bir zamanlar öyleydim.”

Zihnindeki ağırlığı hâlâ atamamış genç adam, “Ne istiyorsun?” diye fışıldadı. “Baktriyalı Andra’nın ben olduğumu kim söyledi sana?”

“Bırak bunları! Kimliğine büründüğün gerçek Prospero’ya ne olduğunu bilmiyorum ama çoktan ölmüş olmalı. Beni de ilgilendirmiyor zaten. Bir an evvel İyonya’daki (Batı Anadolu) Magnesia (Aydın) Pers ordugahına katılmak zorundayım Andra. Yardımına ihtiyacım var. Kimlik-mührünü istiyorum.”

II

Andra'nın bakışları ormanın karanlık, boğucu havasını deliyordu. "Anatolia (Anadolu) kıyılarında kuş uçurtulmuyor, haberin yok mu Albay?"

Makedon dudaklarını büktü. "Var elbette. Ama başka çarem yok! Şimdi senin olduğundan daha az çıkarsız değilim inan bana." Bataklıkta doğru bakarken, "Elimizi çabuk tutmamız lazım! Mührü alabileceğim başka hiç kimse yok Andra! Ayrı bir seçeneğim olsaydı kullanırdım inan. Hem seninle de tanışmak istiyordum ne yalan söyleyeyim, iyi bir vesile oldu bu," dedi.

"Anladığım kadarıyla senin zaten kendine ait bir mührün olmalı. Bu işlerde yeni gibi durmuyorsun."

Zeki gözleri kıvılcımlandı Makedon'un. "Her görev sonrası tedbir gereği mühürlerimizi kırıyoruz. Mühürlerde ancak uzman bir gözün fark edebileceği değişikliklerin iki senede bir yapıldığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Andra dışlerini gıcırdattı. "Sorularına cevap ver önce! Bize saldıran sen misin? Seni işitmemiş olamayız? Nasıl bir simya kullandın? Hem beni kim okudu sana?"

Adamın sert bakışları karardı. "Evet, size saldıran benim. Lotus çiçeği tozunu akşamki yiyeceklerinize katan açınız Lykanos sayesinde yaptım bunu ama silah arkadaşlarını öldüren kılıcım değil, o ahmak Lykanos'un tozu fazla kaçırmıştı. Bunu bilerek mi yaptı, doğrusunu istersen ben de bilmiyorum."

"Ya ben nasıl hayattayım?"

"Sana vereceği dozu düşük tutmasını ben söylemiştim de ondan."

Saçlarında kurumuş çamur ve toprak bulunan başını iki yana salladı Andra. "Lykanos, o hain... Arkadaşlarımla içlerinde yaşayan var mı yoksa hepsi..."

Pellalı Nicodemo güldü. "Styx Nehri'nden (Cehennem Nehri) Hades'e (cehennem) doğru geçmekteler şu an. Yine de o kadar merhametsiz değilim, Lethe'nin (suyu unutkanlık veren nehir) suyun-

dan nasip olsun her birine.” Umursamaz bir tavırla omuzlarını silktilti. “Nihayetinde Makedon düşmanlarınızdan birkaçı daha eksildi. Bana teşekkür etmen gerekmiyor mu Baktriyalı?”

“Şükranlarımı az sonra kılıcım la bildireceğim sana Slav domuzu!”

Adam ciddileşti. “Kısa kes Andra! Mintan yeninin içine gizlediğin şu mühürü ver artık Tanrı aşkına. Durumun ciddiyetini kavra, ya hemen şu anda seninle uzlaşırız ya da kim olduğunu, iki yıl önce birden peyda olduğun Makedonya’da ne işlere imza attığını ve yerine geçtiğin gerçek Prospero’nun akıbetini şafak sökmeden önce karakollarınız, sonra da ordugahınızda öğrenmeyen kimse kalmaz! Senin gibi kraliyetin derinliklerine sızmış başarılı ve yiğit bir savaşçı-casusu çar-miha kargaların didiklemesini görmek istemem doğrusu.”

“Daha önce de köşeye sıkıştırıldığım olmuştu Albay Nicodemo ya da gerçek adın her neyse. Ancak beni ne kanlı işkenceler ne de hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak tehditler sindirebilmişti. Üstelik sen kardeşlerine kıyan bir hainsin.” Andra, ateşin başındaki silah arkadaşlarını işaret ediyordu. “Bence büyük bir hata yaptın!”

Alaycı bir tavırla güldü subay. “Herkes er ya da geç bir yanlışlık yapar çocuk. Sen bile, meşhur Andra bile yapar.”

“Bu hataya damarlarımda hâlâ gezinen simya sebep oldu.” Andra, kılıcını eliyle kavrayarak başının üzerine doğrulttu. “Ama telafisi de elimde. Üstelik kardeşlerimin kanına asla ilişmem Makedon köpeği.”

Nicodemo, sert ve müstehzi konuştu. “Bugüne kadar hep Makedon ve Yunanlılar arasında görev yaptığın için söyleyebiliyorsun bunu! Ama şu sözümü unutma, gün gelir kendinden olanlara da kıymak zorunda kalabilirsin zira bizim işimiz hedef odaklıdır, insan değil! Ve kılıcını indirmeni tavsiye ederim sana delikanlı! Talihin yaver gitse bile burada yalnız olmadığımı bilecek kadar tecrüben var! İşimizi zorlaşturma! Sırtına yönelmiş bir ok var şu anda ve tek bir işaretimi bekliyor! Bırak ikimiz de kaybetmektense, kazanmaya bakalım! Sana ne kadar büyük bir iyilikte bulunduğumu anlamıyor musun? Duyduğum hayranlık ve saygı sayesinde nefes alıp veriyorsun. Seni öldürerek de mühürü alabilirdim, biliyorsun bunu! Tüm ata Tanrılar adına

yemin ediyorum ki ne ben ne de bir başkası yoluna taş koyacağız. Sen de karşılığında bizi ihbar etmeyeceksin! Hepsi bu.”

“Kurtların gelmesi işini bozdu belki de?”

“Kurtların gelmesi planda yoktu doğru. Seni öldürmenin olmaması gibi. Hayvanların çıkardıkları sesleri, geri dönmekte olan devriyeler sanarak adamlarımla birlikte baraklığa gizlendim. Seni kurtlara terk edebilirdim Andra! Bebekler gibi uyuyordun.”

Andra, hiçbir pazarlık şansı olmadığını görebiliyordu kuşkusuz. Kılıcını indirirken kısa bir sessizlik oldu. “Bir şartla seninle uzlaşırım,” dedi.

Pellalı, ağırlığını huzursuzca bir ayağından diğerine aktardı. Zırhının aksamaları hafifçe gıcırdadı. “Bir karşı teklif demek? Seni dinliyorum delikanlı.”

“Önce beni kimin ele verdiğini söyleyecek, sonra da irtibatımızı koparmayacağımıza dair bana söz vereceksin!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Birbirimizi ülkelerimizin durumundan haberdar edeceğiz demek istiyorum.”

Subay, dişlerinin arasından homurdanarak, “Bahsettiğin mektuplar aracılığıyla çift taraflı casusluk mu?” diye sordu.

Acı bir ifadeyle güldü Andra. “Beni tanıdığını söyleyen biri böyle bir soru da sormamalıydı!”

Pellalı, kaşlarını çatarak genç meslektaşına doğru bir adım attı. “Sırtına çevrili ok birazdan ciğerlerine saplanabilir! Bundan hiç mi çekinmiyorsun?”

Öteki, zeki çizgilerini ve mavi gözlerini cilalayan bir ifadeyle güldü. “Öyle bir ok falan yok Pellalı! Olsa bile talihini zorlamayan bir casus-tan başarı beklenir mi?”

“Zekisin,” dedi subay hayranlıkla. “Gerçekten de osun sen, Andra’sın. Seni uzaktan görür görmez istihbaratın doğru olduğunu anlamıştım. Pekâlâ, madem ısrarcısın, görevimle ilgili tek bir detay bile yazmam. Vazifeme ihanet bekleme benden!”

Sağ elinde hâlâ kaskatı duran kılıcının namlusunu hafifçe kaldırarak fısıldadı Andra: “Kardeşlerine kıyar ama görevine sadakat gösterirsin demek.”

“Sakın neler yaşadığımı bilmeden beni yargılamaya kalkma delikanlı! Şöhretine yakışmaz!”

“Sadece siyaset ve ülkemin genel durumları hakkında bilgi istiyorum senden. İçerde neler olup bittiğini öğrenebilirim, dışarda daha güçlü olabilirim. Bizim gibilerin daima tek kanatlı bir kuşa benzemesinin sebebi budur. Dışarıyı hakkında içerdekenden daha fazla bilgi sahibi oluruz, ama bir bakarsın umulmadık biri tarafından deşifre edilmişsin -ki en ağır da budur! Yani şimdi başıma geldiği gibi!”

“Hiç kuşku yok ki namına layıksın Baktrialı!”

Andra yine acı acı güldü. “Düştüğüm bu tuzak, namımı ayaklar altına aldı Pellalı. Senden istediğim, yalnızca ülkemden alabileceğim daha fazla mahrem bilgi!”

Gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi Makedon’un. “Pekâlâ ama seni satanın kim olduğunu söylemeyeceğim zira benim haber ağım-dan mühim biri. Ancak diğer teklifine varım. Bilgi güçtür kuşkusuz. Bizim gibi iki tarafın detaylarına sahip olmaksızın çok daha büyük bir güç demektir! Ömrümüz kısa belki ama umulandan görkemli olur.”

Genç adam, keskin ifadeli yüzünde genişleyen bir tebessümle başını salladı. “Doğrudan memur edildiğimiz vazifelerden değil, sadece genel detaylar üzerinden yazışacağız.”

“Bu sayede bir süre sonra ülkeleri, meclisleri, kralları dahi avcu-muza alabileceğiz.”

III

Makedon, keyifli bir tavırla bataklığı işaret etti. “Böyle bir bataklığın çocuğu olduğun doğru mu? Seni tanıyan ve adından korkuyla bahsedenlerin ortak söylencesi bu!”

Andra, başını ağır ağır yana salladı. “Geldiğimi söyledikleri bataklığın yanında burası küçük bir su birikintisi kalır ancak. Hindi-

kuş Dağları'nın güney eteklerindeki bataklık arazilerden bahsediyorum. Günün birinde çamurun içinden çıkıp gelmişim. On yaşlarındaymışım, Yunanca konuşuyormuşum. Hem de asil Attika aksanı. Baktriyalı soylu bir aileye verilmişim sonra. Onlar da iyi bir eğitim vererek Grek dilini unutmama müsaade etmemişler.”

“Orayı gördüm!” dedi Nicodemo, sakın ama için için kaynayan bir sesle. “Bulunduğun o bataklığı gördüm! Kim bilir hangi vahşi kıyımdan kaçıyordun? Yunanca konuşmansa aslen bir Yunan olduğunu göstermiyor mu?”

Baktriyalı önce cevap vermedi. Ardından, “Hiçbir şey bilmiyor ve hatırlamıyorum,” dedi ve bir an durdu. “Bir Pers olarak yetiştirdim ve öyle kalacağı. Peki sen ne zamandır Pers saflarında çalışıyorsun?”

Makedon'un pos bıyıkları kabardı tekrar. “Elçilik heyetleri ve ticaret seferleri sayesinde başladım. Küçük bir çocukken ailemin Pers kölelerinden dillerini öğrenmem fazla zamanımı almamıştı. Lisana bir yatkınlığım vardı. Elçilik ziyaretlerimizin biri esnasındaysa gözaltına alındık ve iki yıl kadar Persepolis'te keyfi yere tutuklu kaldık. Dahası, şehir imarında çalıştırıldık. O zaman lisanımı ve izlenimlerimi mükemmelleştirdim. Bu işleri biliyorsun Andra. Sen de ben de seçkin ve nadir yeteneklere sahip bir türüz.” Bir an gizemli bir ifadeyle fısıldadı, “Daha da önemlisi sır tutmayı biliriz! Gerçekten de çocukluğunla ilgili başka bir şey yok mu zihninde?”

Çamur ve leş kokulu bir esinti doldu genizlerine. Andra rahatladığını hissederek, Makedon Albay'ın buruşturduğu yüzüne baktı, “Hayır. Ama kıyısında uyukladığım her bataklık, içindeki yaratıklarla beni derinlerine çekmek ister. Hep yanında kalmamı, çamurdaki haşaratlarından biri gibi miline karışıp debelenmemi arzu eder. Senin de bu gece tanık olduğun gibi.”

“Sen olağanüstü birisin çocuk! Beni hayal kırıklığına uğratmadın.” Ardından sesini iyice kısarak, “Bir şey daha! Şimdi ordusunda bulunduğun İskender'i gücün yettiğince koruyacağına söz vereceksin bana! Çünkü bunu yapabileceğini biliyorum. Sen saf ıstıraptan doğmuşsun. Yanan bir şehrin yıkıntıları ve molozları arasında hayal ederdim seni.